

obligació de passar-lo abans de la pel·lícula. Mostrava desfiles militars, inauguracions d'obres, discursos polítics, triomfs esportius, temes de societat...

El propietari del cine de Vilafamés, un diumenge no va rebre el NO_DO junt amb la pel·lícula. Era quasi l'hora d'iniciar i no sabien què fer. Van anar a parlar amb el cabo de la guàrdia civil i li van proposar que els deixara fer el passe que el diumenge pròxim possarien dos NO_DO en compensació. No va poder ser. Era festiu i no circulaven cotxes de línia ni recaders. Ho van solucionar agafant una moto, anant a Castelló i tornar tot just per a començar el cine. Altrament, sense NO_DO, no es podia fer la projecció.

- Sempre va ser vosté el maquinista del cine?
- Al principi sí. Després vaig ensenyar a Vicente Navarro i va continuar ell.
- Com va acabar la cosa?
- Un dia Miguel Traver em diu: "Juan vaig a vendre la casa i el cinema, si m'ho vols comprar tu et faig un preu especial. Tot per 250.000 ptes". Jo li vaig dir: "No t'ho podem comprar, són molts diners per a nosaltres". Així que ho van alquilar Moles i Laurentino. Temps després es va traslladar el cine a la casa del Setmanero.

LA PORTERA

- Quantes sessions setmanals projectaven?
- Sols es programaven dos passes cada diumenge i dies

Vicentica i Amelia

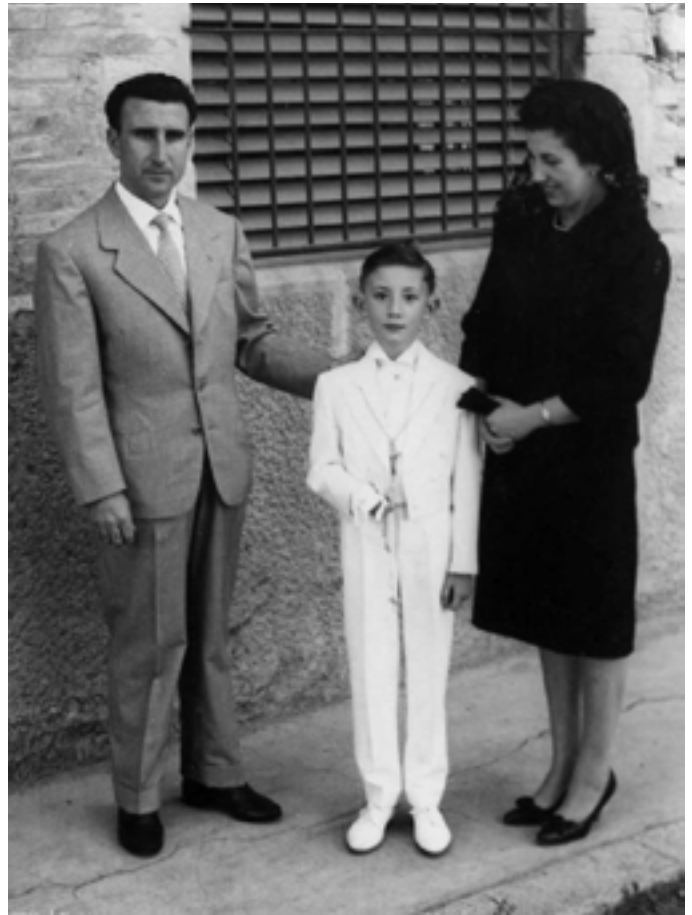
festius. El primer a les 17 hores i el segon a les 21 hores

- Vicentica, algú es solia colar per entrar de franc?
- No. Durant les nits d'estiu obríem les tres portes per la calor, tal vegada algun menut, allà a mitant entrava, però no suposava res.

- Quin aforament tenia la sala?
- Dues-centes butaques.
- Recorda el preu de l'entrada?
- Els menuts una pesseta i el majors tres pessetes.
- Durant la Quaresma què passava?
- En aquest temps no hi havia projeccions ni ball. El jovent sols passejava i anava al bar a fer el vermut.
- D'algunes pel·lícules tindrà bon record.
- Mira, ja ho crec. Hi havia films molt renombrats que feien acudir molt de públic. Així també actrius i actors que sols nomenar-los eren un bon reclam. S'esgotaven les butaques i els passadissos s'ocupaven amb cadires soltes que tenia guardades, fins i tot, en portaven del bar de Catarrillo.
- Quants anys van tindre el cine?
- L'arrendament va durar 15 anys. Durant la setmana treballava d'auxiliar de farmàcia i Juan a la farinera de Fabregat, no vam gaudir mai de vacances, sempre treballant.

Fins ací l'agradable xarrada amb Vicentica i Juan, dues persones amables, que ens han transportat a un temps viscut.

Gràcies Vicentica, gràcies Juan.

Juan i Vicentica el dia de la 1ª Comunió del seu fill Juanito.